

namera dolazi se preko same stvari, onoga što govori. Razumevanje kao sporazumevanje, kao dijalektika pitanja i odgovora, stavlja dodatni akcent na jezik, čime se nastoji obezbediti univerzalnost hermeneutičkog iskustva. Razumevanje je artikulacija same stvari rečima, koje su uvek moje ali i onoga što nastojim da razumem. Jezik je osnov konstituisanja sveta i svesti. Tekst, događaj, drugi, i sam svet se razumevaju samo kroz jezik u kome dolaze do reči, u kome se otvaraju, u kome se konstituiše njihov smisao.

Pojam igre i samoprikazivački karakter bitka

Polazeći Hajdegerove hermeneutike faktičnosti, koja zadržava konačnost čoveka nasuprot beskonačnom zadatku razumevanja i dosezanja istine, Gadamer je unutar Aristotelove praktičke filozofije našao model na kome je moguće zasnovati novo samorazumevanje čoveka, novi pojam znanja koji je s one strane ovladavanja drugim i stranim, i koji potom može pružiti istinski temelj duhovnim naukama u kojima ono bitno nije objektivnost već prethodna veza sa objektom. Gadamer prethodno rečeno artikuliše na sledeći način: “Ja bih ideal objektivnog saznanja, uspostavljen etosom naučnosti, za tu oblast dopunio *idealom učestvovanja*, uzimanja udela u suštinskim svedočenjima ljudskog iskustva onakvim kakva su se izrazila u *umetnosti i istoriji*. U duhovnim naukama to je pravi kriterijum za unutrašnju vrednost ili beznačajnost njihovih učenja.”

Ideal učestvovanja koji Gadamer predlaže u osnovi spaja Hajdegerovu misao tubitka kao razumevajućeg bitka-u-svetu i Aristotelovu praktičku filozofiju unutar koje je takođe prisutna kružna struktura razumevanja stvari praktičkog, i gde je razumevanje uvek samorazumevanje. Pored prethodnog, Aristotelova praktička filozofija pruža uzor nauke koja bi već uvek polazila od *sadržinskih pretpostavki* ovde i sada življenog života, a upravo u tome leži razlog